

**MOCIÓ DEL GRUP MUNICIPAL DE L'ALTERNATIVA D'UNITAT POPULAR (AUP) PER A LA
LLIURE CIRCULACIÓ DE LES PERSONES I PER LA PROTECCIÓ DELS DRETS
FONAMENTALS DAVANT L'ACTUAL POLÍTICA DE FRONTERES.**

L'arribada de persones que fugen de la guerra de Síria i l'Iraq a les portes d'Europa ha posat en evidència per a la majoria de l'opinió pública els resultats de la política europea de fronteres. Aquest mateix ple -com la majoria de les corporacions municipals del país- va aprovar una moció de suport a les persones refugiades i Rubí es va declarar "ciutat acollidora" sense que, de moment, això hagi volgut dir res.

Però el focus mediàtic de fa uns mesos sobre les migracions provocades pel conflicte de Síria i l'Iraq no ens pot fer perdre la perspectiva del problema en la seva totalitat. I és que entre els anys 2000 i 2015, aproximadament 30.000 persones van perdre la vida al mediterrani intentant arribar a Europa, fugint de les condicions de vida miserables que l'economia internacional imposa als seus països o de conflictes armats, persecucions o desastres naturals. Davant d'això, la UE i la política migratòria de l'estat espanyol han blindat progressivament la frontera sud del continent europeu, provocant un canvi en els itineraris: la ruta de les Canàries i la de Turquia a Grècia pel riu Evros estan tancades, i les persones que provenen de l'Àfrica s'amunteguen a Ceuta i Melilla, esclafant-se periòdicament contra les valles, les ganivetes i els policies armats que el govern espanyol hi ha posat. A més, apareixen rutes molt més perilloses que fomenten encara més la proliferació de màfies i les morts a la Mediterrània. El pressupost europeu per a les polítiques migratòries es dedica fonamentalment al control fronterer, la persecució, detenció i deportació de persones. S'ha augmentat la dotació per als cossos policials, les batudes, els centres d'internament, les tanques i els gossos, i no per a les polítiques de cooperació entre els Estats ni per a les polítiques d'acollida. Cal tenir en compte que cada expulsió té un cost d'entre 4.000 i 6.000 euros per a l'estat espanyol i que un vol massiu suposa un cost de 300.000 euros. A més, les deportacions massives de persones estrangeres estan prohibides en l'article 4 de la Carta de drets Fonamentals de la Unió Europea.

Així mateix, la mateixa legislació espanyola i europea que fa esdevenir "il·legals" aquestes persones -com si una persona humana es podés catalogar jurídicament- contemplen procediments de regularització molt complexos i excessivament llargs (mínim de 12-13 anys per obtenir la nacionalitat) i que no s'ajusten a la realitat (com demanar un contracte de treball d'un mínim d'1 any de durada per a la residència). Mentre que amb l'obtenció dels permisos de residència es posa fi a l'extorsió de les màfies, alhora que aquests nous catalans i catalanes contribueixen a sostenir la caixa comú de la seguretat social i els impostos.

I en aquest context esclata mediàticament la "crisi de refugiades sirianes" quan la guerra a Síria ja feia anys que durava i la desestabilització de la zona es remuntava a dècades. I esclata perquè les refugiades volien creuar les fronteres de la UE. Així, durant el 2015, més d'un milió de persones van arribar a Europa per mar (1 de cada 3, menors d'edat) i en el poc que portem de 2016 (fins a

data de 12 de febrer) ja han arribat 83.200 persones a través de les rutes grega i italiana, segons [dades](#) de la Organització Internacional per a les Migracions.

Davant d'aquesta crisi humanitària (que no és res més que una altra vessant de la que fa dècades que trobem a les nostres fronteres), la UE i l'Estat Espanyol han fet declaracions de bones intencions però la realitat és que - després d'un mercadeig indigne – s'han compromès a acollir 160.000 persones a través de reubicacions internes (15.000 a l'Estat Espanyol) i -fins al moment i amb 1 milió d'arribades- només s'han reubicat 332 persones a la UE i 18 a l'Estat Espanyol. No podem oblidar que un país com el Líban (amb uns 7M d'habitants, acull aproximadament 1M de refugiades).

I a part d'aquests magres números reals d'acollides, què ha fet la UE? Augmentar el pressupost de FRONTEX fins als 114 milions d'€, pagar tercers països perquè tanquin les fronteres (ex. 3000 milions d'€ a Turquia el novembre passat) o -fins i tot- requisar els béns de les refugiades com han començat a fer a Dinamarca, Suïssa i Alemanya. Polítiques clarament contràries a tota la retòrica de drets humans amb que s'omplen els discursos comunitaris i que directament violen la Declaració Universal de Drets Humans [concretament els articles 13 (que fa referència a la lliure circulació de persones i al principi de no-devolució) i 14 (que fa referència al dret d'asil)] en una política que algunes organitzacions com Stop Mare Mortum qualifiquen de genocida, considerant (amb raó) que comporta la “submissió intencional d'un grup a condicions d'existència que hagin d'implicar la seva destrucció física, total o parcial”¹

Vist tot això proposem al Ple de la corporació l'aprovació dels següents,

ACORDS:

Primer - Instar el govern espanyol a:

- Reorientar la política exterior del govern espanyol i de la UE amb la comunitat internacional en base als principis de justícia social, igualtat, respecte als drets humans i cooperació entre els pobles.
- Sol·licitar a la UE que tanqui l'agència Frontex (Agència Europea per a la Gestió de la Cooperació Operativa a les Fronteres Exteriors dels Estats membres de la Unió Europea) i destini els fons a polítiques de cooperació econòmica entre Estats, i a programes reals d'acollida de persones migrades i refugiades.
- Facilitar la tramitació dels visats d'estada i residència, així com de l'asil i la protecció internacional subsidiària des d'una primera atenció a les persones demandants a les ambaixades i consolats espanyols.
- Accelerar els tràmits d'acollida de -com a mínim- les 15.000 persones refugiades que el govern es va comprometre a rebre després de regatejar amb la UE i de les quals només

1 Convenció per la prevenció i la sanció del delictes de genocidi (1948)

n'han arribat 18.

Segon - Sumar-se a les accions de sensibilització i denúncia contra la vulneració dels drets humans a què són sotmeses les persones migrades i refugiades, tant en les zones de conflicte com a causa de la política de fronteres de la UE. Donar suport al tancament dels CIES, que suposen la privació de llibertat de persones que no han comés cap delictes (simplement una falta administrativa) i a aquelles lluites encaminades a posar fre a les deportacions i expulsions d'aquestes persones.

Tercer - No col·laborar institucionalment amb governs ni empreses que tinguin implicació directa en conflictes bèl·lics, així com amb empreses subministradores de material destinat a causar ferides com a mètode de contenció de civils desarmats que es desplacen pacíficament entre Estats (material antidisturbis, eines de control de fronteres, filferades, ganivetes, etc...).

Quart – Realitzar accions de sensibilització i denúncia de la vulneració dels drets humans, socials, civils i polítics a què són sotmeses les persones migrades que viuen a la nostra ciutat, amb accions encaminades a la convivència, el reconeixement de la seva contribució al sosteniment de l'economia i les llars rubinenques, així com el foment de mecanismes de participació política i ciutadana en l'àmbit municipal.

Cinquè – Promoure, dissenyar i oferir gratuïtament als instituts i escoles de la ciutat un programa educatiu de sensibilització -destinat al cicle superior de Primària o al primer cicle de l'ESO- que inclogui elements de dignificació de les migracions, de treball de la interculturalitat així com experiències personals -relatades per elles mateixes- de persones migrades de la nostra ciutat.

Sisè – Instar la resta de pobles i ciutats de Catalunya que van afirmar que voldrien formar part d'una Xarxa de Ciutats Acolloïdores, a treballar conjuntament per teixir una Xarxa d'Acollida alternativa i efectiva en cas que -com de moment sembla- el govern espanyol i la UE no compleixin els acords de mínims que van anunciar als quatre vents, o en cas que aquests acords es mostrin clarament insuficients per satisfer les necessitats de les persones que necessiten refugi, fugin del conflicte que fugin.